

पूर्वाचार्यश्रीसोमप्रबसूरिरचितः

सिन्दूर-प्रकरः

सिन्दूरप्रकरस्तपःकरिशिरःकोडे कषायाडटवी,- दावारिनिनिययः प्रबोधदिवस-प्रारम्भ-सूर्योदयः। मुक्तिस्त्री-कुयकुम्भ-कुङ्कुमरसः श्रेयस्तरोः पल्लव,- प्रोल्लासः कमयोर्नभद्युतिभरः पार्श्वप्रभोः पातु वः	॥१॥
सन्तः सन्तु मम प्रसन्नमनसो वायां विचारोद्यताः, सूतेडम्भः कमलानि तत्परिमलं वाता वितन्वन्ति यत्। किंवात्पर्यनयानया यद्वि गुणोडस्त्यासां ततस्ते स्वयं, कर्तारः प्रथनं न येदथ यशःप्रत्यर्थिना तेन किम्	॥२॥
त्रिवर्ग-संसाधन-मन्तरेण, पशोरिवायुर्विक्रलं नरस्या तत्राडपि धर्मं प्रवरं वदन्ति, न तं विना यद्भवतोडर्थकामौ	॥३॥
यः प्राप्य दृष्ट्वापमिदं नरत्वं, धर्मं न यत्नेन करोति मूढः। कलेशप्रबन्धेन स लब्धमब्धौ, यिन्तामशिं पातयति प्रमादात्	॥४॥
स्वर्गस्थाले, क्षिपति स रजः पादशौचं विधत्ते, पीयूषेण प्रवरकरिणं वाडयत्यैन्धत्मारम्। यिन्तारत्नं विकिरति करादायसोडायनार्थ- यो दृष्ट्वापं गमयति मुधा मर्त्यजन्म प्रभतः	॥५॥
ते धनूरतरुं वपन्ति भवने, प्रोन्मूल्य कल्पद्रुमं, यिन्तारत्नमपास्य कायशकलं स्वीकुर्वते ते जडाः। विकीय द्विरदं गिरीन्द्रसदृशं कीडान्ति ते रासलं, ये लब्धं परिहृत्य धर्ममधमा धावन्ति भोगाशया	॥६॥
अपारे संसारे, कथमपि समासाध नृत्वं, न धर्मं यः कुर्याद्विषयसुष-तृष्णा-तरलितः। ब्रुडन् पारावारे प्रवरमपलाय प्रवडणं, स मुष्यो मूर्खाणामुपलमुपलब्धुं प्रयतते	॥७॥
लकितं तीर्थकरे गुरो जिन्मते संघे य छिसाडनृत- स्तेयाब्रह्म-परिग्रहाद्युपरमं कोधाघरीणां जयम्। सौजन्यं गुणिसङ्गमिन्द्रियदमं दानं तपो भावनां, वैराग्यं य कुरुष्व निर्वृतिपदे यद्यस्ति गन्तुं मनः	॥८॥
पापं लुम्पति दुर्गतिं दलयति व्यापाद्यत्यापदं, पुण्यं संयिनुते श्रियं वितनुते पुष्पाति नीरोगताम्। सौभाग्यं विदधाति पल्लवयति प्रीतिं प्रसूते यशः, स्वर्गं यच्छति निर्वृतिं य रचयत्यर्थाडतां निर्मिता	॥९॥
स्वर्गस्तस्य गृहाड्गणं सडयरी साम्राज्यलक्ष्मीः शुभा, सौभाग्याद्वि-गुणावलिर्विलसति स्वैरं वपुर्वेशमनि। संसारः सुतरः शिवं करतल-कोडे लुठत्यञ्जसा, यः श्रद्धात्मर-भाजनं जिन्पतेः पूजां विधत्ते जनः	॥१०॥
कदायिन्नातड्कः कुपित एव पश्यत्यभिमुषं,	

विदूरे दारिद्र्यं यद्विभिव नश्यत्यनुदिनम्।
 विरक्ता कान्तेव त्यजति कुगतिः सङ्गमुद्ययो,
 न मुञ्च्यत्यभ्यर्षा सुहृदिव जिनार्या रययतः ॥११॥
 यः पुष्पैर्जिनमर्थति स्मितसुरस्त्रीलोक्यनैः सोऽर्थ्यते,
 यस्तं वन्दत अकशस्त्रिजगता सोऽडर्निशं वन्दते।
 यस्तं स्तौति परत्र वृत्रदमनस्तोमेन स स्तूयते,
 यस्तं ध्यायति क्लृप्तकर्मनिधनः स ध्यायते योगिभिः ॥१२॥
 अवद्यमुक्ते पथि यः प्रवर्तते,
 प्रवर्तयत्यन्यजनं य निःस्पृहः।
 स अवे सेव्यः स्वहितैषिणा गुरुः,
 स्वयं तरंस्तारयितुं क्षमः परम् ॥१३॥
 विदलयति कुबोधं बोधयत्यागमार्थं,
 सुगतिः कुगतिमार्गो पुण्यपापे व्यनक्ति।
 अवगमयति कृत्याकृत्यभेदं गुरुर्यो,
 भवजलनिधिपोतस्तं विना नाडस्ति कश्चित् ॥१४॥
 पिता माता भ्राता, प्रियसहचरी सूनुनिवहः,
 सुहृत्स्वामी माघत्करिभटरथाश्वः परिकरः।
 निमज्जन्तं जन्तुं नरककुडरे रक्षितुमलं,
 गुरोर्धर्माडधर्मप्रकटनपरात्कोऽपि न परः ॥१५॥
 किं ध्यानेन भवत्वशेषविषय-त्यागैस्तपोभिः कृतं,
 पूर्णं भावनयाडलमिन्द्रियदमैः पर्याप्तमाप्तागमैः।
 किं त्वेकं भवनाशनं कुरु गुरुप्रीत्या गुरोः शासनं,
 सर्वे येन विना विनाथबलवत् स्वार्थाय नाडलं गुणाः ॥१६॥
 न देवं नादेवं न शुभगुरुमेवं न कुगुरुं,
 न धर्मं नाडधर्मं न गुणपरिषदं न विगुणम्।
 न कृत्यं नाडकृत्यं न हितमहितं नापि निपुणं,
 विलोकन्ते लोका जिन्वयनयक्षुर्विरहिताः ॥१७॥
 मानुष्यं विफलं वदन्ति हृदयं व्यर्थं वृथा श्रोत्रयो-
 निर्माणां गुणदोषभेदकलनां तेषामसंभाविनीम्।
 दुर्वारं नरकान्धकूपपतनं मुक्तिं बुधा दुर्लभां,
 सार्वज्ञः समयो दयारसमयो येषां न कर्णातिथिः ॥१८॥
 पीयूषं विषवज्जलं ज्वलनवत्तेजस्तमःस्तोमव-
 न्मित्रं शात्रववत् स्रजं भुजगवस्थिन्तामणिं लोष्ठवत्।
 ज्योत्स्नां ग्रीष्मजघर्मवत् स मनुते कारुण्यपण्यापणं,
 जैनेन्द्रं मतमन्यदर्शनसमं यो दुर्मतिर्मन्यते ॥१९॥
 धर्मं जागरयत्यघं विघटयत्युत्थापयत्युत्पथं,
 भिन्ते मत्सरमुखिणति कुनयं भञ्जाति मिथ्यामतिम्।
 वैराग्यं वितनोति पुष्यति कृपां मुष्णाति तृष्णां य य-
 त्तज्जैनं मतमर्थति प्रथयति ध्यायत्यधीते कृती ॥२०॥
 रत्नानामिव रोडण-क्षितिधरः षं तारकाशाभिव,
 स्वर्गः कल्पमहीरुडामिव सरः पङ्केरुडामिव।
 पाथोधिः पयसामिवेन्दुमडसां स्थानं गुणानामसा-

वित्यालोच्य विरय्यतां भगवतः संघस्य पूजाविधिः ॥२१॥
 यः संसार-निरास-लास-मतिर्भुक्त्यर्थमुत्तिष्ठते,
 यं तीर्थं कथयन्ति पावनतया येनाडस्ति नाडन्यः समः।
 यस्मै तीर्थपतिर्नमस्यति सतां यस्माच्छुभं जायते,
 स्फूर्तिर्यस्य परा वसन्ति य गुणा यस्मिन्स संघोऽर्थ्यताम् ॥२२॥
 लक्ष्मीस्तं स्वयमभ्युपैति रत्नसा कीर्तिस्तमालिङ्गति,
 प्रीतिस्तं भजते मतिः प्रयतते तं लब्धुमुत्कण्ठया।
 स्वःश्रीस्तं परिरब्धुमिच्छति मुहुर्भुक्तिस्तमालोकते,
 यः संघं गुणाराशिकेलिसदनं श्रेयोरुचिः सेवते ॥२३॥
 यद्भक्तोः फलमर्हद्वादिपदवीमुष्यं कृषेः शस्यवत्,
 यत्किं त्रिदशेन्द्रतादि तृषावत् प्रासङ्गिकं गीयते।
 शक्तिं यन्महिमस्तुतौ न दधते वायोऽपि वायस्पतेः,
 संघः सोऽघडरः पुनातु यरुणान्यासैः सतां मन्दिरम् ॥२४॥
 कीडाभूः सुकृतस्य दुष्कृतरजःसंसारवात्या भवो-
 दन्वन्नौर्व्यसनाग्निभेदपटली संकेतद्वृती श्रियाम्।
 निःश्रेणिस्त्रिदिवौकसः प्रियसभी भुक्तेः कुगत्यर्गला,
 सन्त्वेषु क्रियतां कृपैव भवतु क्लेशैरशेषैः परैः ॥२५॥
 यद्दि ग्रावा तोये तरति तरणिर्यद्युदयति,
 प्रतीच्यां सपतार्यिर्यद्दि भजति शैत्यं कथमपि।
 यद्दि क्षमापीठं स्याद्गुपरि सकलस्याऽपि जगतः,
 प्रसूते सत्त्वानां तदपि न वधः क्वाऽपि सुकृतम् ॥२६॥
 स कमलवनमग्नेर्वासरं भास्वदस्ता-
 दमृतमुरगवक्त्रात्साधुवाहं विवादात्।
 रुगपगममञ्जुर्षाज्जिवितं कालकूटा-
 दभिलषति वधाघः प्राणिनां धर्ममिच्छेत् ॥२७॥
 आयुर्दीर्घतरं वपुर्वतरतरं गोत्रं गरीयस्तर,
 वित्तं भूरितरं बलं बहुतरं स्वामित्वमुच्यैस्तरम्।
 आरोग्यं विगतान्तरं त्रिजगति श्लाघ्यत्वमल्पेतरं,
 संसाराम्भुनिधिं करोति सुतरं येतः कृपाद्रान्तरम् ॥२८॥
 विश्वासायतनं विपत्तिदहनं देवैः कृताराधनं,
 भुक्तेः पथ्यदनं जलाग्निशमनं व्याघ्रोरग-स्तंभनम्।
 श्रेयःसंवननं समृद्धिजननं सौजन्य-संशुवनं,
 कीर्त्तः केलिवनं प्रभावभवनं सत्यं वयः पावनम् ॥२९॥
 यशो यस्माद् भस्मीभवति वनवल्नेरिव वनं,
 निदानं दुःभानां यदवनिरुडाशां जलमिवा
 न यत्र स्याच्छयाऽऽतप एव तपःसंयमकथा,
 कथंयित्तन्मिथ्या वयनमभिधत्ते न मतिमान् ॥३०॥
 असत्यमप्रत्ययमूलकारणं,
 कुवासनासन्न समृद्धिवारणम्।
 विपन्निदानं परवज्यनोर्जितं,
 कृतापराधं कृतिभिर्विवर्जितम् ॥३१॥
 तस्याऽग्निर्जलमर्षावः स्थलमरिभिर्त्रं सुराः किंकराः,
 कान्तारं नगरं गिरिर्गृहमहिर्मात्यं मृगारिर्भृगाः।

पातालं बिलमस्त्रमुत्पलदलं व्यालः शृगालो विषं,
 पीयूषं विषमं समं य वयनं सत्याञ्जितं वक्ति यः ॥३२॥
 तमभिलषति सिद्धिस्तं वृषीते समृद्धि-
 स्तमभिसरति कीर्तिर्भुज्यते तं भवार्तिः।
 स्पृहयति सुगतिस्तं नेक्षते दृगतिस्तं,
 परिहरति विपत्तं यो न गृह्णात्यदत्तम् ॥३३॥
 अदत्तं नाडडदत्ते कृतसुकृतकामः किमपि यः
 शुभश्रेणिस्तस्मिन् वसति कलहंसीव कमलो।
 विपत्तस्माद् दूरं प्रजति रजनीवाम्बरमणो-
 विनीतं विद्येव त्रिदिवशिवलक्ष्मीर्भजति तम् ॥३४॥
 यन्निर्वर्तितकीर्तिधर्मनिधनं सर्वागसां साधनं,
 प्रोन्मीलद्वधबन्धनं विरयितक्लिष्टाशयोद्भोधनम्।
 दौर्गत्यैकनिबन्धनं कृतसुगत्याश्लेषसंरोधनम्,
 प्रोत्सर्पत्रधनं जिघृक्षति न तद् धीमानदत्तं धनम् ॥३५॥
 परजनमनःपीडाकीडावनं वधत्वावना-
 भवनमवनिव्यापिव्यापल्लताधनमण्डलम्।
 कुगतिगमने मार्गः स्वर्गापवर्गपुरार्गलं,
 नियतमनुपादेयं स्तेयं नृणां छितकाङ्क्षिणाम् ॥३६॥
 दत्तस्तेन जगत्यकीर्तिपटलो गोत्रे मभीकूर्यक-
 श्यारित्रस्य जलाञ्जलिर्गुणगणारामस्य द्वावानलः।
 संकेतः सकलापदां शिवपुरद्वारे कपाटो दृढः,
 कामार्त्तस्यजति प्रबोधयति वा स्वस्त्रीं परस्त्रीं न यः ॥३७॥
 व्याघ्रव्यालजलानलाद्विपदस्तेषां प्रजन्ति क्षयं,
 कल्याणानि समुल्लसन्ति विबुधाः सान्निध्यमध्यासते।
 कीर्तिः स्फूर्तिमियति यात्युपययं धर्मः प्रशश्यत्यधं,
 स्वर्निर्वाणसुभानि संनिदधते ये शीलभाभिन्नते ॥३८॥
 हरति कुलकलङ्कं लुम्पते पापपङ्कं,
 सुकृतमुपयिनोति श्लाघ्यतामातनोति।
 नमयति सुरवर्गं उन्ति दृगोपसर्गं,
 रययति शुचि शीलं स्वर्गमोक्षौ सलीलम् ॥३९॥
 तोयत्यग्निरपि स्रजत्यहिरपि व्याघ्रोऽपि सारङ्गति,
 व्यालोऽप्यश्नति पर्वतोऽप्युपलति क्वेऽोऽपि पीयूषति।
 विघ्नोऽप्युत्सवति प्रियत्यरिरपि कीडातडागत्यपां,-
 नाथोऽपि स्वगृह्यत्यटव्यपि नृणां शीलप्रत्वावाद् ध्रुवम् ॥४०॥
 कालुष्यं जनयन् जडस्य रययन् धर्मद्रुमोन्मूलनं,
 क्लिश्यन्तीति कृपाक्षमाकमलिनी-लोभाम्बुधि वर्द्धयन्।
 मर्यादातटमुद्रुजन् शुभमनो-हंसप्रवासं दिशन्,
 किं न क्लेशकरः परिग्रहन्दीपूरः प्रवृद्धिं गतः ॥४१॥
 कलहकलमविन्ध्यः क्रोधगृध्रश्मशानं,
 व्यसनम्बुजगरन्ध्रं द्वेषदस्युप्रदोषः।
 सुकृतवनदवाग्निर्मार्दवाम्बोदवायु-
 नयनविनतुषारोऽत्यर्थमर्थानुरागः ॥४२॥
 प्रत्यर्था प्रशमस्य मित्रमघृतेर्मोहस्य विश्रामभूः,

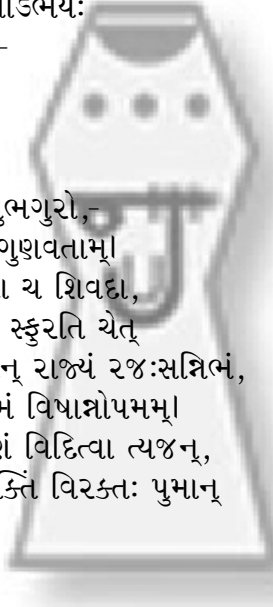
पापानां अनिरापदां पदमसद्दधानस्य लीलावनमू। व्याक्षेपस्य निधिर्मदस्य सशिवः शोकस्य हेतुः कलेः, केलीवेश्म परिग्रहः परिहृतेर्योग्यो विविक्तात्मनाम्	॥४३॥
वस्तिस्तृप्यति नेन्धनैरिह यथा नाम्बोत्तिरम्बोनिधि,- स्तद्वन्मोहघनो घनैरपि धनैर्जन्तुर्न संतुष्यति। न त्वेवं मनुते विमुख्य विभवं निःशेषमन्यं त्वं, यात्यात्मा तदहं मुधैव विदधाम्येनांसि त्रुयांसि किम्	॥४४॥
यो मित्रं मधुनो विकार-करुणो संत्रास-संपादने, सर्पस्य प्रतिबिम्बमङ्गदहने सप्तार्चिषः सोदरः। यैतन्यस्य निषूदने विषतरोः सप्रस्रयारी यिरं, स क्रोधः कुशलात्बिलाषकुशलैः प्रोन्मूलमुन्मूल्यताम्	॥४५॥
इलति कलित-श्रेयःश्रेणि-प्रसूनपरंपरः, प्रशमपयसा सिक्तो मुक्तिं तपश्चरुणदृग्भुमः। यदि पुनरसौ प्रत्यासत्तिं प्रकोपलविर्भुजो, भजति लभते भस्मीभावं तदा विङ्गलोदयः	॥४६॥
संतापं तनुते त्मिनन्ति विनयं सौहार्दमुत्साहय- त्युद्वेगं जनयत्यवद्यवयनं सूते विधत्ते कलिम्। कीर्तिं कृन्तति द्रुमं वितरति व्याहन्ति पुण्योदयं, दत्ते यः कुगतिं स हातुमुच्यितो रोषः सद्योषः सताम्	॥४७॥
यो धर्मं दहति द्रुमं दव एवोन्मथ्नाति नीतिं लतां, दन्तीवेन्दुकलां विधुंतुष्ट एव क्लिश्नाति कीर्तिं नृषाम्। स्वार्थं वायुरिवाम्बुदं विघटयत्युल्लासयत्यापदं, तृष्णां धर्मं एवोच्यितः कृतकृपालोपः स कोपः कथम्	॥४८॥
यस्मादावि-र्भवति वितति-दृस्तरापन्नदीनां, यस्मिन् शिष्टात्भिरुच्यितगुण-ग्रामनामापि नास्ति। यश्च व्याप्तं वहति वधधी-धूम्यया क्रोधदावं, तं मानाद्रिं परिहर दुरारोहमौचित्यवृत्तेः	॥४९॥
शमालानं भञ्जन्, विमलमतिनाडीं विघटयन्, किरन् दूर्वाङ्क-पांशूत्करमगणयन्नागमशृणिम्। भ्रमन्नूव्यां स्वैरं विनयनयवीथीं विदलयन्, जनः कं नाडनर्थं जनयति मदान्धो द्विप एव	॥५०॥
औचित्याचरणं विलुम्पति पयोवाहं नभस्वानिव, प्रध्वंसं विनयं नयत्यहिरिव प्राणस्पृशां ज्वितम्। कीर्तिं कैरविणीं मतङ्गज एव प्रोन्मूलयत्यञ्जसा, मानो नीय एवोपकारनिकरं हन्ति त्रिवर्गं नृषाम्	॥५१॥
मुष्णाति यः कृतसमस्तसमीहितार्थ- संज्वनं विनय-ज्वितमङ्गलभाजम्। जात्यादिमान-विषजं विषमं विकारं, तं माद्वामृतरसेन नयस्व शान्तिम्	॥५२॥
कुशल-जनन-वन्ध्यां, सत्य-सूर्यास्त-सन्ध्यां, कुगतियुवतिमालां, मोहमातङ्ग-शालाम्। शम-कमल-दिमान्नीं दुर्यशो-राजधानीं, व्यसनशत-सहायां दूरतो मुच्य मायाम्	॥५३॥

विधाय मायां विविधैरुपायैः,
 परस्य ये वञ्चनमायरन्ति।
 ते वञ्चयन्ति त्रिद्विवापवर्ग-
 सुखान्महाभोडसखाः स्वमेव ॥५४॥
 मायामविश्वास-विलासमन्दिरं,
 दुराशयो यः कुरुते धनाशया।
 सोऽनर्थसार्थं न पतन्तमीक्षते,
 यथा भिडालो लगुडं पयः पिबन् ॥५५॥
 मुग्धप्रतारणपरायणमुञ्जिहीते,
 यत्पाटवं कपटलम्पटयित्तवृत्तेः।
 ञ्चर्यत्युपप्लवमवश्यमिडाऽप्यकृत्वा,
 नाऽपथ्यम्भोजनमिवाभय-मायतौ तत् ॥५६॥
 यद्दुर्गामटवीमटन्ति विकटं कामन्ति देशान्तरं,
 गाढन्ते गढनं समुद्रमतनु-क्लेशां कृषिं कुर्वते।
 सेवन्ते कृपणां पतिं गजघटा-संघट्टदुःसंयरं,
 सर्पन्ति प्रधनं धनान्धितधियस्तल्लोभविस्फूर्जितम् ॥५७॥
 मूलं मोहविषद्रुमस्य सुकृताम्भोराशिकुम्भोद्भवः,
 क्रोधाग्नेररशिः प्रतापतरशि-प्रच्छादने तोयदः।
 क्रीडासन्न करेर्विवेकशशिनः स्वर्त्मानुरापन्नदी-
 सिन्धुः कीर्तिलताकलाप-कलम्भो लोभः पराभूयताम् ॥५८॥
 निःशेषधर्मवनदाह-विजृम्भमाणो,
 द्रुःप्रौढलम्भनि विसर्पदकीर्तिधूमो।
 भाढं धनेन्धनसमागमदीप्यमाने,
 लोभानले शल्लभतां लभते गुणौघः ॥५९॥
 ज्ञातः कल्पतरुः पुरः सुरगवी तेषां प्रविष्टा गृहं,
 यिन्तारत्नमुपस्थितं करतले प्राप्तो निधिः संनिधिम्।
 विश्वं वश्यमवश्यमेव सुलभाः स्वर्गापवर्गश्रियो,
 ये संतोषमशेषदोषदहन-ध्वंसाम्भुदं भिन्नते ॥६०॥
 वरं क्षिप्तः पाणिः कुपितःशिनो वक्त्रकुहरे,
 वरं जम्पापातो ज्वलदहनलकुण्डे विरयितः।
 वरं प्रासप्रान्तः सपदि जठरान्तर्विनिहितो,
 न जन्मं दौर्जन्यं तदपि विपदां सन्न विदुषा ॥६१॥
 सौजन्यमेव विदधाति यशश्चयं य,
 स्वश्रेयसं य विभवं य लवक्षयं या
 दौर्जन्यमावहसि यत् कुमते तदर्थं,
 धान्येऽनलं दिशसि तज्जलसेकसाध्ये ॥६२॥
 वरं विभवंवन्ध्यता, सुजनत्मावत्माज्ञं नृणा-
 मसाधुयरितार्जिता न पुनरुज्जिताः संपदः।
 कृशत्वमपि शोभते सलज्जमायतौ सुन्दरं,
 विपाकविरसा न तु श्वयथुसंभवा स्थूलता ॥६३॥
 न भ्रूते परदूषणां परगुणां वक्त्यल्पमध्यन्वहं,
 संतोषं वदते परधिषु पराभाधासु धत्ते शुक्यम्।
 स्वश्लाघां न करोति नोज्जति नयं नौचित्यमुल्लङ्घय-

त्युक्तोप्यप्रियमक्षमां न रययत्येतय्यरित्रं सताम् ॥७४॥
 धर्मं ध्वस्तदयो यशश्च्युतनयो वित्तं प्रमत्तः पुमान्,
 काव्यं निष्प्रतिभस्तपः शमदयाशून्योऽल्पमेधाः श्रुतम्।
 वस्वालोऽकमलोयनश्चलमना ध्यानं य वाग्धृत्यसौ,
 यः सङ्गं गुणिनां विभुय्य विमतिः कल्याणमाकाङ्क्षति ॥७५॥
 हरति कुमतिं त्मिन्ते मोहं करोति विवेकितां,
 वितरति रतिं सूते नीतिं तनोति गुणावलिम्।
 प्रथयति यशो धत्ते धर्मं व्यपोहति दृर्गतिं,
 जनयति नृणां किं नाभीष्टं गुणोत्तमसङ्गमः ॥७६॥
 लब्धुं बुद्धिकलापमापदमपाकर्तुं विहर्तुं पथि,
 प्राप्तुं कीर्तिमसाधुतां विधुवितुं धर्मं समासेवितुम्।
 रोद्धुं पापविपाकमाकलयितुं स्वर्गापवर्गश्रियं,
 येत्वं वित्तं! समीहसे गुणवतां सङ्गं तदङ्गीकुरु ॥७७॥
 हिमति महिमाभ्यो जे यद्गुणानिलत्युदयाम्बुदे,
 द्विरदति दयारामे क्षेमक्षमात्पति वञ्जति।
 समिधति कुमत्यग्नौ कन्दत्यनीतिलतासु यः,
 किमभिलषता श्रेयः श्रेयः स निर्गुणसङ्गमः? ॥७८॥
 आत्मानं कुपथेन निर्गमयितुं यः शूकलाश्रायते,
 कृत्याकृत्यविवेकञ्जितहृत्तौ यः कृष्णसर्पायते।
 यः पुण्यद्रुमभण्डउभण्डनविधौ स्फूर्जत्कुठारायते,
 तं लुप्तप्रतमुद्रमिन्द्रियगणं जित्वा शुभंयुर्भव ॥७९॥
 प्रतिष्ठां यन्निष्ठां नयति नयनिष्ठां विघटय-
 त्यकृत्येष्वधत्ते मतिमतपसि प्रेम तनुते।
 विवेकस्योत्सेकं विददयति दत्ते य विपदं,
 पदं तद्दोषाणां करुण-निकुरम्भं कुरु वशे ॥८०॥
 धत्तां भौनमगारमुज्जुतु विधिप्रागल्भ्यमव्यस्यता,-
 मस्वन्तर्गणमागमश्रममुपादत्तां तपस्ताप्यताम्।
 श्रेयः पुञ्जनिकुञ्जलम्बनमहावातं न येद्विन्द्रिय,-
 प्रातं जेतुमवैति त्मस्मनिहुतं जानीत सर्वं ततः ॥८१॥
 धर्मध्वंसधुरीणमभ्रमरसावारीणमापत्प्रथा,-
 लंकर्मीणमशर्मनिर्मितिकलापारीणमेकान्ततः।
 सर्वाग्नीनमनात्मनीनमनयात्यन्तीनमिष्टे यथा,-
 कामीनं कुमताध्वनीनमज्यन्नक्षौधमक्षेमत्माङ् ॥८२॥
 निम्नं गच्छति निम्नगेव नितरां निद्रेव विष्कम्भते,
 यैतन्यं महिरेव पुष्यति महं धूम्येव दत्तेऽन्धताम्।
 आपत्यं यपलेव युम्भति दवज्जवालेव तृष्णां नय,-
 त्युल्लासं कुलटाङ्गनेव कमला स्वैरं परित्त्राम्यति ॥८३॥
 दयादाः स्पृहयन्ति तस्करगणा मुष्णन्ति भूमिभुजो,
 गृह्णन्ति च्छलमाकलय्य हुतभुग्भस्मीकरोति क्षणात्।
 अभ्यः प्लावयति क्षितौ विनिहितं यक्षा हरन्ते उठाद्,
 दुर्वृत्तास्तनया नयन्ति निधनं धिग्भस्वधीनं धनम् ॥८४॥
 नीयस्याऽपि यिरं यटूनि रययन्त्यायान्ति नीयैर्नितिं,
 शत्रोरप्यगुणात्मनोऽपि विदधत्युच्चैर्गुणोत्कीर्तनम्।

निर्वेदं न विदन्ति किञ्चिदकृतज्ञस्यापि सेवाकृमे,
कष्टं किं न मनस्विनोऽपि मनुजाः कुर्वन्ति वित्तार्थिनः॥७५॥
लक्ष्मीः सर्पति नीयमर्षवपयःसंगादिवाम्भोजिनी,
संसर्गादिव कष्टकाकुलपदा न क्वाऽपि धत्ते पदम्।
यैतन्मयं विषसन्निधेरिव नृशामुज्जसयत्यञ्जसा,
धर्मस्थाननियोजनेन गुणिभिर्ग्राह्यं तदस्याः फलम् ॥७६॥
यारित्रं यिनुते धिनोति विनयं ज्ञानं नयत्युन्नतिं,
पुष्पाति प्रशमं तपः प्रबलयत्युल्लासयत्यागमम्।
पुण्यं कन्दलयत्यघं दलयति स्वर्गं ददाति कृमात्,
निर्वाणश्रियमातनोति निहितं पात्रे पवित्रं धनम् ॥७७॥
दारिद्र्यं न तमीक्षते न लजते दौर्भाग्यमालम्भते,
नाऽकीर्तिर्न परात्मवोम्बिलषते न व्याधिरास्कन्दति।
दैन्यं नाद्रियते दूनोति न दरः क्लिश्नन्ति नैवापदः,
पात्रे यो वितरत्यनर्थदलनं दानं निदानं श्रियाम् ॥७८॥
लक्ष्मीः कामयते मतिर्भृगयते कीर्तिस्तमालोक्ते,
प्रीतिश्रुम्भति सेवते सुभगता नीरोगताऽऽलिङ्गति।
श्रेयःसंछतिरभ्युपैति वृष्टुते स्वर्गोपभोगस्थितिः-
भुक्तिर्वाञ्छति यः प्रयच्छति पुमान् पुण्यार्थमर्थं निजम् ॥७९॥
तस्यासन्ना रतिनुयरी कीर्तिरुत्कृष्टिता श्रीः,
स्निग्धा बुद्धिः परिययपरा यक्वर्तित्वऋद्धिः।
पाणौ प्राप्ता त्रिदिवकमला कामुकी भुक्तिसंपत्,
सप्तक्षेत्र्यां वपति विपुलं वित्तभीजं निजं यः ॥८०॥
यत्पूर्वाञ्जितकर्मशैलकुलिशं यत्कामदावानल-
ज्वालाजालजलं यद्गुणकरणग्राहामिन्त्राक्षरम्।
यत्प्रत्यूढतमःसमूहदिवसं यदलब्धिलक्ष्मीलता,-
मूलं तद् द्विविधं यथाविधि तपः कुर्वीत वीतस्पृहः ॥८१॥
यस्माद्विघ्नपरंपरा विघटते दास्यं सुराः कुर्वते,
कामः शाम्यति दाम्यतीन्द्रियगणः कल्याणमुत्सर्पति।
उम्मीलन्ति मद्धयः कलयति ध्वंसं ययः कर्मणां,
स्वाधीनं त्रिदिवं शिवं य लवति श्लाघ्यं तपस्तप्त किम् ॥८२॥
कान्तारं न यथेतरो ज्वलयितुं दक्षो दवाग्निं विना,
दावाग्निं न यथा परः शमयितुं शक्तो विनाम्बोधरम्।
निष्णातः पवनं विना निरसितुं नान्यो यथाम्बोधरं,
कर्माँघं तपसा विना किमपरो उर्तुं समर्थस्तथा ॥८३॥
संतोषस्थूलमूलः प्रशमपरिकरः, स्कन्धबन्धप्रपञ्चः,
पञ्चाक्षीरोधशाभः स्फुरदलभयदलः शीलसंपत्प्रवालः।
श्रद्धाम्बःपूरसेकाद्विपुलकुलबलैश्वर्यसौन्दर्यभोगः,
स्वर्गादिप्राप्तिपुष्पः शिवपदङ्गलदः स्यात्तपःपादपोऽयम् ॥८४॥
नीरागे तरुणीकटाक्षितमिव त्यागव्यपेतप्रभौ,
सेवाकष्टमिवोपरोपणमिवाम्बोजन्मनामश्मनि।
विष्वग्वर्षमिवोषरक्षितितले दानार्हदर्यातपः-
स्वाध्यायाध्ययनादि निष्फलमनुष्ठानं विना भावनाम् ॥८५॥
सर्वं शीप्सति पुण्यमीप्सति दयां धित्सत्यघं मित्सति,

કોધં દિત્સતિ દાનશીલતપસાં સાફલ્યમાદિત્સતિ। કલ્યાણોપયયં ચિકીર્ષતિ ભવામ્બોધેસ્તટં લિપ્સતે, મુક્તિસ્ત્રીં પરિરિપ્સતે યદિ જનસ્તદ્ ભાવયેદ્ ભાવનામ્	૧૧૮૬॥
વિવેકવનસારિણીં પ્રશમશર્મસંજીવનીં, ભવાર્ણવમહાતરીં મદનદાવમેઘાવલીમ્। ચલાક્ષમૃગવાગુરાં ગુરુકષાયશૈલાશનિં, વિમુક્તિપથવેસરીં ભજત ભાવનાં કિં પરૈઃ	૧૧૮૭॥
ઘનં દત્તં વિત્તં જિનવચનમભ્યસ્તમખિલં, ક્રિયાકાણડં ચણડં રચિતમવનૌ સુપ્તમસકૃત્। તપસ્તીવ્રં તપ્તં ચરણમપિ ચીર્ણં ચિરતરં, ન ચેચ્ચિત્તે ભાવસ્તુષવપનવત્સર્વમફલમ્	૧૧૮૮॥
યદશુભરજઃપાથો દૃપ્તેન્દ્રિયદ્વિરદાડુકુશં, કુશલકુસુમોઘાનં માઘન્મનઃકપિશુડ્બલા। વિરતિરમણીલીલાવેશમ સ્મરજ્વરભેષજં, શિવપથરથસ્તદ્વૈરાગ્યં વિમૃશ્ય ભવાડભયઃ	૧૧૮૯॥
ચણ્ડાનિલસ્ફુરિતમબ્દયયં દવાચિં,- વૃક્ષવ્રજં તિમિરમણ્ડલમર્કભિમ્ભમ્। વજ્રં મહીધ્રનિવહં નયતે યથાન્તં, વૈરાગ્યમેકમપિ કર્મ તથા સમગ્રમ્	૧૧૯૦॥
નમસ્યા દેવાનાં ચરણવરિવસ્યા શુભગુરો,- સ્તપસ્યા નિઃસીમશ્રમપદમુપાસ્યા ગુણવતામ્। નિષઘાડરણ્યે સ્યાત્ કરણદમવિઘા ય શિવદા, વિરાગઃ કૂરાગઃક્ષપણાનિપુણોડન્તઃ સ્ફુરતિ ચેત્	૧૧૯૧॥
ભોગાન્ કૃષ્ણભુજડ્ગભોગવિષમાન્ રાજ્યં રજઃસન્નિભં, બન્ધુબન્ધનિબન્ધનાનિ વિષયગ્રામં વિષાત્તોપમમ્। ભૂતિં ભૂતિસહોદરાં તૃણમિવ સ્ત્રૈણં વિદિત્વા ત્યજન્, તેષ્વાસક્તિમનાવિલો વિલભતે મુક્તિં વિરક્તઃ પુમાન્	૧૧૯૨॥
જિનેન્દ્રપૂજા ગુરુપર્યુપાસ્તિઃ, સત્વાનુકમ્પા શુભપાત્રદાનમ્। ગુણાનુરાગઃ શ્રુતિરાગમસ્ય, નૃજન્મવૃક્ષસ્ય ફલાન્યમુનિ	૧૧૯૩॥
ત્રિસન્ધ્યં દેવાર્યાં વિરચય ચયં પ્રાપય યશઃ, શ્રિયઃ પાત્રે વાપં જનય નયમાર્ગં નય મનઃ। સ્મરકોધાઘારીન્ દલય કલય પ્રાણિષુ દયાં, જિનોક્તં સિદ્ધાન્તં શ્રુણુ વૃણુ જવાન્મુક્તિકમલામ્	૧૧૯૪॥
કૃત્વાડર્હત્પદપૂજનં યતિજનં નત્વા વિદિત્વાડડગમં, હિત્વા સડ્ગમધર્મકર્મઠધિયાં પાત્રેષુ દત્વા ધનમ્। ગત્વા પદ્ધતિમુત્તમક્રમજુષાં જિત્વાડન્તરારિવ્રજં, સ્મૃત્વા પગ્ચનમસ્કિયાં કુરુ કરકોડસ્થમિષ્ટં સુખમ્	૧૧૯૫॥
પ્રસરતિ યથા કીર્તિર્દિક્ષુ ક્ષપાકરસોદરા- ડભ્યુદયજનની યાતિ સ્ફાતિં યથા ગુણસંતતિઃ। કલયતિ યથા વૃદ્ધિં ધર્મઃ કુકર્મહતિક્ષમઃ, કુશલસુલભે ન્યાય્યે કાર્યે તથા પથિ વર્તનમ્	૧૧૯૬॥

જ્ઞાનાય ભવતુ

કરે શલાધ્યસ્ત્યાગઃ શિરસિ ગુરુપાદ-પ્રણમનં,
 મુખે સત્યા વાણી શ્રુતમધિગતં ચ શ્રવણયોઃ।
 હૃદિ સ્વચ્છા વૃત્તિર્વિજયિ ભુજ્યોઃ પૌરુષમહો,
 વિનાર્થૈશ્વર્યેણ પ્રકૃતિમહતાં મણ્ડનમિદમ્
 ભવારણ્યં મુક્ત્વા, યદિ જિગમિષુમુક્તિનગરી,
 તદાનીં મા કાર્ષીર્વિષયવિષવૃક્ષેષુ વસતિમ્।
 યતશ્છાયાપ્યેષાં પ્રથયતિ મહામોહમચિરા,-
 દયં જન્તુર્યસ્માત્પદમપિ ન ગન્તું પ્રભવતિ
 સોમપ્રભાચાર્યમભા ચ યન્ન,
 પુંસાં તમઃપઙ્કમપાકરોતિ।
 તદપ્યમુષ્મિન્નુપદેશલેશે,
 નિશમ્યમાનેઽનિશમેતિ નાશમ્
 અભજઠજિતદેવા-ચાર્યપટ્ટોદયાદ્રિ,-
 ઘુમણિવિજયસિંહાચાર્યપાદારવિન્દે।
 મધુકરસમતાં યસ્તેન સોમપ્રભેણ,
 વ્યરચિ મુનિપ-રાજા સૂક્તમુક્તાવલીયમ્

॥૯૭॥

॥૯૮॥

॥૯૯॥

॥૧૦૦॥

સર્વ જ્ઞાનાય ભવતુ